

ЧУВАР СНА

Негде на средини пута између Сирчанске бање и Трговишта, издваја се неком неизрецивом особеношћу брдо осредње висине али приличног нагиба. Од околног пејзажа разликује се посебним сјајем и психолошком ведрином, као и изванредном бистрином непосредне атмосфере која омогућава халуцинантно распознавање и најситнијих детаља терена до касно у ноћ, подсећајући на микроскопску перцепцију Дирерових гравира и слика. Брдо је имало нешто као сопствено „биће“ чије је средиште очито било на самом врху. Оно је утицало на све оно неинтелектуално у мени потребом да се успостави контакт чије се трајање претварало у доживљај или стање оног што се подразумева под појмом нибанам. У односу на околину, психолошки учинак посматрања брда био је снажно наглашен, али не и увек подједнако. Извесни углови посматрања контакта били су посебно наглашени, тако да је често изгледало да ће ме поглед с једног места заробити осећањем свечаног мира и неке ангажоване опуштености. Једноставно, све оно што сам знао и био пре тога више на уобичајен начин није постајало. Довољно би било да променим место или положај тела и психолошки склоп би се одмах мењао. Временом је прекид контакта из оних најповољнијих положаја постајао све тежи а вољни учинак све већи захтевајући више истраживачких напора.

Брдо сам упознавао све више лежећи надомак њега сатима, детаљно пратећи однос емотивног и визуелног, стварајући особену топографско психолошку карту која се подједнако односила на брдо и нешто скривено у мени. Читаву годину провео сам у повременим истраживањима тог необичног пејзажа осећајући његову тајновитост сваки пут све више. Временом се формирало и осећање ишчекивања у коме је било и прилично напетости које се једино могло окончати неким одлучнијим сазнањем скривене суштине.

Догодило се једног пролећа (пролеће је иначе најпогодније време за надвладавање магичности), неочекивано, у тренутку оне специфичне опуштености, без икаквог вољног напора, за кратко и у ходу. Прилазећи месту где сам обично лежао одједном зачух снажан, сипљив звук који се нагло и прекиде. Остао сам потпуно непокретан и олушкивао. Звук се више није поновио. Недвосмисленост његовог присуства нагнала ме је да га тражим. У њему је било нечег необичног и магнетичног и није могао бити случајан. Лагано сам покретао главу лево, десно, горе доле и наједном се огласио истом оном снагом. Изгледало је да чујем само део нечег што траје, има своју форму и смисао али се није могло уклопити у неко временско детерминисање. Следило је мукотрпно тражење које се протегло на читав дан. Устајао сам, лежао, окретао се у свим правцима, усклађивао дисање с милиметарским покретима тела, да бих камењем одређивао правац из кога је звук допирао, још увек на тренутке. Од камених белега се полако формирала линија правца коју сам прецизирао границима а касније кредом. Звук је очигледно био лоциран на одређеном месту у простору. Замишљао сам га како пролази кроз узану лебдећу цев. По одређењу правца следио је исти поступак за одређење тачке по висини. Сатима сам се знојио наредних дана, стојећи час на пуним стопалима, прстима или подмећући камење хватајући тренутне али све чешће продоре звука осећајући притом да ћу га ускоро „имати“. Када сам га једног дана коначно „ухватио“ место сам добро обележио гомилом камења и дрвеним крстом по висини.

Тренутак када сам први пут открио право место кроз које је допирао звук без прекида деловао је као ненадан и силовит ударац од кога сам се потпуно расплинуо, губећи свако осећање телесности и познатих димензија овог света. Звук је био једно тешко, отегнуто, шиштаво, трагично, предсмртно и монументално ДИСАЊЕ, које је својим интензитетом превазилазило све могуће предпоставке. Фантастично сазнање читавог бића: иза брда је нешто огромно и живо дисало. Удисај је био спор, изванредно дуг и тежак, сличан бојом тона асматичном, а издисај нагао и много краћи и неконтролисан. Слушајући га увик изнова било је задуго тешко да га истовремено пратим у ритму и да задржим минималну контролу над собом. Оно је имало моћ духовне дезинтеграције. Сва трагичност кога бића кретала је без остатка, с удисајем негде из „ногу“ и у моменту критичне напетости била нагло отпуштена. Ово ме је „празнило“ до невероватног стања непосредања али са задржаном свешћу о истом. Касније је наступила нека тешка празнина која није била ништа мање мучна од надолазеће трагичности.

После неколико месеци испитивања и којекакви покушаја ритам мог дисања се прво сам, а касније и вољно поклапао с ритмом „дисања иза брда“ што је резултирало неупоредиво подношљивијим психолошким стањем. Тада

су и први пут наступиле и очите визуелне промене директно везане за постигнуту резонанцу. Слика се изопштривала мање или више а колорит пејзажа досезао је не-виђене складице с наглашеним интензитетом светлости сваке боје и ваноговском структуром сачињеном од безброј кратких црта и потеза.

Једном приликом максималне усклађености опазео сам на брду уобичајен сеоски колски пут који је завивао на супротну страну. На њему није било ничег необичног сем чињенице да га раније никада нисам видео а сматрам да читав крај добро познајем. Заправо био сам сигуран да он није постојао. Убрзо сам установио да његово постојање директно зависи за правилно одржање ритма дисања, али без улагања напора и везивања пажње. Како је ово све могло да се усклади није ми било јасно ни онда када сам у томе успео. Док је трајало трајало је само од себе. Показало се за значај каснијих подухвата да је ово био кључни моменат. Тешкоће су наступиле одмах по свесном улагању напора да се у датом ритму остане што дуже. Преко одређене границе постојало је и неподношљиво услед неприродног положаја тела које је морало да се држи оне одређене тачке. Физички бол у леђима и куковима најчешће је прекидао све остале напоре и достигнућа. Следећи задатак био је вежбање телесних положаја који ми нису били непознати (јога) али се овај разликовао од асана на које сам се навикавао. Дакле, требало је априорно досегнути стање физичке неометености односно специфичне опуштености.

Остварујући временом и то, она слика пута не само што је постала стамена и јасна већ и подједнако стварна. Тело више нисам осећао, ритам дисања нисам морао да контролишем а сва пажња била је усмерена на завој оног пута. Сасвим природно из њега се појавила једна жена. Посматрао сам је како се приближава месту на коме сам се налазио. Ишла је необично лако што је било задивљујуће на успону који је био замашан. Одевена је уобичајено за ове крајеве док је једина необичност на њој била чврсто везана марама с огромним чвором под брадом. Декоративне линије мараме кретале су зракасто од чела према потиљку. Жена је била мршава, оштрих и изражајних црта и енергичних покрета тела као у војника. Рекла је кратко да пођем за њом. Прво што сам могао регистровати као промену у себи било је губљење слуха бар на уобичајен начин. Оно што га је заменило је неописиво. Њен позив не само што је деловао као наређење, већ ме је и неком неодољивом снагом одвојио од оног дела мене који је остао на крсту. Ишао сам за њом с пуним осећањем ослобођености и олакшања. Кретање је било необично (нагли губитак тежине) а могао сам га визуелно боље пратити на жени испред мене. Корак је пружала на уобичајен начин али се ипак кретала као на покретном постаменту који улаже основни напор кретања. Услед тога је и моје и њено корачање било више

ПОРЕСА
ПОКРЕТА

„декоративно“ него функционално. Док смо тако ишли клизили она није говорила нити се окретала. Иза оног завоја нагло се окренула и руком показала у подножје брда које сам и сте стране познавао. Сада то сигурно није било оно што сам познавао. Када сам погледао доле одједном сам „експлодирао“. То је вероватно најближи опис оном што ми се десило. Читаво моје биће расплинуло се у појединачне атоме који су одвојено перцепирали у једном неодређивом средишту збира једну ОГРОМНУ РИБУ (дужу од 15 метара) која је лежала изваљена на бок и дисала тешко подсећајући на ковачки мех.. Психолошко стање се нагло изменило. Био сам спреман на све без ограничења и питања. Она жена тада рече гласно који није допирао из ње и имао је неку неискруствену звучност. „ТО ЈЕ ЧУВАР СНА“. Фантастично. Чуо сам за чувара спавања (сан) али не и за чувара сна. Тада тако нисам мислио али сада да. Она крену низбрдо. Риба је заиста била доле. Личила је на мрену. Једном давно сам уловио неколико мрена (и једини пут) и данима ми је било лоше од смрти коју сам видео. Риба је сада била много већа него раније. Лежала је на осушеној трави стварна до додира. Била је потпуно сува до шкрга из којих је истигала нека житка, пихтијаста и растељива маса која је нагло покуљала при оном наглom издисају. Околином је владала изванредно тешка и депресивна атмосфера која је пулсирала интензитетом и ритмом дисања. Нагло ми је позлило од оне слузаве течности која ме је изгледа додирнула. Она жена као да то осети, па ме окрете леђима риби и без икаквог увода поче да говори:

— „Овде си доспео по некој особеној спремности о којој мало знаш. Урадио си што је требало без ичије помоћи. (оно „без“ се у њеном говору невероватно отегну а осетих га као извлачење дугог конца из предела плексуса солариса). Сада када си ту искористи оно што ће ти се понудити. Овај простор с рибом заиста постоји као и онај без ње на истом месту. Разлика је везана за начине уласка. У један се улази без напора и са свих страна а у други већ знаш. Убудуће ћеш улазити сам и то много једноставније. Једино што знам више од тебе је да треба донети воде из оближњег бунара и полити рибу по глави. Затим стани и гледај је у очи. Остало ћеш научити сам. Ако опет неко открије „улаз“ бићеш позван као и ја али само једном“. Затим се окрете и оде. То што је рекла деловало је коначно.

Оно што се дешавало касније по њеној препоруци и стеченом искуству искључиво је индивидуално. Принцип је био у томе да се од момента укрштања погледа с рибом јавља крајње жива „визија“ углавном високо симболична која је протумачена изванредно оцењивала одређене ситуације или их наговештавала. Понекад сам био учесник најобичнијих догађаја које нисам могао разли-

ковати од било којих свакодневних тако да њихово тумачење није било нимало лакше од искључиво симболичног језика.

Примери:

1. Нашао сам се у једној соби, административној канцеларији с три стола на којима је било доста хартије и једна писаћа машина. Два стола су била десно од мене и за њима два мушкарца а један с младом женом лево. Стајао сам између њих тачно испред врата. Један од оне двојице устаде и важно рече да ће сада примити једног возача ферибота који има извесну жалбу. У том уђе у просторију један дечак од око 15 г. у капетанској униформи. Он рече да ферибот вози непрекидно већ годину дана и да сада тражи замену. Када осети по њиховом гестуалном понашању да ће бити одбијен, он, као снажан адут извади лист папира и тријумфално га предаде оној жени. То је био доказ неке његове болести која би га избавила посла. Оно троје се збише једно уз друго уз напетост која је расла. Коначно се она жена окрете МЕ-НИИ и значајно рече АЛГОМЕАТ. Та се болест — констатација недвосмислено односила на мене. Визија се оконча примедбом оне жене да то „и није нешто“.

2. Излазим из своје школе с једним надменим колегом који без разлога много „држи“ до себе. Силазимо низ прилично стрм терен кога крајње нелогично пресеца нека текућа блатњава маса. Нелогичност се састоји у томе што ова маса не прати линије гравитације и слива се попреко у односу на њих. У подножју се налази или река или море. Тада се догађа нешто чудно. На врху левог лакта оног поред мене избија снажна ватра. Делује као упаљени бензин. Уз напоре он успева да је угаси и нестаје. Одмах затим се то исто догађа и мени. Снажно жарење на лакту има интензитет новогодишњих прскалица. Пожурим и потолим руку у ону воду из које избија огроман стуб дима и паре који се диже до неба. Атмосфера је испуњена великим питањем.

3. Упознао сам скоро једног младог свештеника чија је појава крајње необична. Прилично је висок, угојен, усправног држања у ходу, дугих ноктију, пискавог гласа и невероватно срдачног опхођења. При сваком сусрету он би саговорника узимао под руку и чинио све да му удовољи. С њим је све било свечаније и смисленије. Поменуто необичност избијала је из несклада и несинхронизације његове укупности. Изразито плаве очи деловале су као два драга камена непроменљивог сјаја улепшана да вечно зраче радошћу и оптимизмом. Управо то је и постајало скарадно. Тело као да му се није покретало и ако је имало укупно велику брзину. Ноге су му „радиле“ само у куковима а руке до шака биле потпуно безживотне. Укупно је имао значајан степен емотивности који се није мењао док је ишао сам улицом или да је имао саговорника.

ПОВЕРА
ОКТОБРА

Имајући га таквог у подсвести једном се појавио чим сам стао пред ону рибу. Овога пута био је одевен у белу мантију у каквој га никада нисам видео. Поменути несклад сада је још више био наглашен. Нашао сам се у једном дворишту између две лепе спратне куће. Наоколо је био диван парк а сумрак у коме је све почело претворио се у пријатну таму. Седео сам иза једног жбуна и истовремено видео њега у једној соби. Укључио је светлост и апсолутно роботизованим покретима преслагао неке ствари а затим ставио на главу дугу белу ноћну капу и изишао напоље. Прошао је поред мене с језивим осмехом и зацакљеним очима и не осврнувши се. Ушао је у кућу преко пута. Тада се јавило сазнање у виду огромних слова која су се устремила на мене: „ПОП ЈЕ МРТАВ“.

Један мој сапутник сведок је чудног „размимонлажења“ на малом простору.